

ПАУЛИНА СТАНЧЕВА ТАТУИРОВКАТА

chitanka.info

Сотир имаше на лявата си ръка татуирана котва. И се хвалеше, че сам-самичък с дясната ръка се е татуирал. Разбира се, никой от нас не му вярваше! Има си хас този Соти, дете никога не е проявявал в нещо кой знае каква особена смелост и решителност, сам да се е боцкал с иглата.

Ако прескачаме запален огън на улицата, той последен ще прескочи отнемай къде, че знае как ще го занасяме и подиграваме. Ако тръгнем да плуваме в есенен ден, той ще каже, че няма долни гащи, а без гащи накъде? Когато решихме да влезем в избата на старото турско училище в махалата, за да докажем на всички деца, че там долу няма никакви таласъми и караконджули, никакви мистерии и магии, цялата тайфа се напъха вътре. Сотирчо предложи да остане на пост на белите мраморни стъпала, че от високо да наблюдава не иде ли някой. Отначало приехме предложението му за разумно, а по-късно разбрахме, че той от страх остана навън.

Но както и да е — саморъчно да се е татуирал, както се хвали, или друг да е свършил на него тази тънка болезнена операция, — няма значение. Важното е, че Соти си има котва на ръката като истински юнга или моряк, пък аз уж съм родена край брега на морето, уж минавам за мъжко момиче и се пиша за по-храбра от момчетата, а нищо! Ни котва, ни параход, ни сирена с рибя опашка или Нептун с тризъбеца на ръката!

Всъщност отдавна бях решила, че трябва да притежавам това отличие на морските хора по света, че трябва да се подложа на тази мъчителна операция.

Сама на себе си да я свърша, не се наемах, просто нямах толкова кураж, пък и не знаех кое как става — така да се каже технологията на татуирането не ми беше известна в тънкости.

Веднъж се обръщам към Сотир:

— Соти, наемаш ли се на една татуировка?

— На кого? — пита момчето смутено от това особено внимание.

— Как така на кого? На мене!

Сотир е смаян. Лицето му, осеяно гъсто с кафяви петна, при смущение, като се изчерви, става цялото съвсем кафяво. И очите, които гледат леко в две посоки — сега едното в мен, а другото встрани, — няма ли някого от нашите наблизо...

Най-после проговори:

— Ама знаеш, боли, Попи!

— Знам — рекох аз нехайно, сякаш сто пъти досега съм се подлагала на това мъчение и пет пари не давам за него (фукла!).

— Ама много боли, ей! Като почна, да не ревнеш, че после да ме съдъреш от бой. Ще подпишеш един документ.

— Какво? — не проумявам аз веднага предложението.

— Ще подпишеш на един лист, че доброволно се подлагаш на изтезанията...

Нещо ме бъзна, но вече беше късно да се оттеглям. А той хитрец! Гледа да се презастрахова за всеки случай! Е, добре де, мисля си аз, мога да подпиша и десет такива документа и да ги подпечатам при нотариуса и накрая, ако пък хептен много ме замъчи дяволът му проклет, ще го напердаша! Може болките от боя да ми минат.

И подписах.

Сотир пита:

— Къде?

— Горе на черницата, че никой да не ни види.

— Там не може — отрязва решително момчето. — Ще ни залюлее вятъра, ще мръдна, ще сбъркам нещо в котвата, и върви я оправяй после. Не може! — А всъщност той се боеше и от високата черница и от мене. Че горе аз си бях царица в моето гнездо. А той едно нищо, макар и по-висок от мене. Да го бутна само, и отиде, та се затъркаля от клон на клон, като улучено с прашката врабче. И много си беше прав.

— Добре, под черницата!

— Може. Да ида за игла и мастило, а ти чакай! Ама никому ни дума! Закълни се за всеки случаи!

Хитро момче, брей! Всичко предвижда. И това сторих. Имахме си една своя тайна клетва със стискане кръстом на левите длани (откъм сърцето) и затваряне на очите. Смисълът на второто не помня.

Изхвърча той и тозчас се върна. Беше сериозен, чувствуваше се важен, неразговорлив, пък аз да си призная вече бях разколебана, идеше ми да изчезна, в земята да потъна, ама туй, дето трябваше да стане, да ми се размине.

Като видях голямата дебела игла в ръцете му, съвсем ми се стегна гърлото. Застана ми една буца ни напред, ни назад. Ще се задавя. Ама пък и не върви да се откажа — това ще бъде посрамване за цял живот. Нещо повече, Сотир не трябва и да помисли, че в този миг ме е страх.

Преодолявам, преглъщам някак си буцата в гърлото и се опитвам да се усмихна. Ама някак крива усмивка излиза:

— Много си важен, Соти, сякаш ще правиш истинска операция!

— Че ти да не я мислиш за иди ми доди ми! Питай, когото щеш, татуировката е сериозна работа.

— Знам.

— Като знаеш, кютай си и стискай зъби, само да не писнеш, че да изскочи майка ти отнякъде, или пък баща ти. Знаем ли!

— Ама ти, Соти, подготви ли иглата, изгори ли ѝ върха на огън, че да не стане някаква инфекция?

— Бе ти за какво ме смяташ? Нямах ли ми доверие или всичкото е иди ми доди ми?

Но не разбрах дали иглата е стерилна. Нямахме вече накъде. Трябваше да запретна ръкави.

— Коя ръка? — пита Соти.

— На коя ще е по-красиво, а?

Момчето се захла и вдигна рамене.

Да му опустееше и котвата макар!

Соти се опитваше предварително с химически молив да нарисова котва на дясната ми ръка, над лакътя, та рисунката да бодее с иглата. Но рисунката му приличаше толкова на котва, колкото и на лъжица за сърбане на рибена чорба! С една дума, нищо.

— Туй котва ли е? — питам аз с глава, изкривена вдясно.

— Да не искаш да е параход! — кипна и Сотир.

По повод на нескопосната му рисунка двамата започнахме остър спор, а в това време в двора дотърча Жакито-Жак. Ах този Жакито-Жак, ах този мой ангел хранител и най-мил приятел. Кой го беше изпратил, а? Може би идолчето ми — шарената стомна или Психея! Не знам. Важното е, че той беше при нас и разбрал ситуацията, започна да се смее на глас, да се превива да скача като луд под черницата.

— Леле, леле, ще ме спукате! Ама ти наистина си била щура! Имахме си една Карамфила с герданче, сега ще си имаме една Калъопка с котва. Ти бе, Соти, ти що не помисли, че това не е украшение за момиче, че утре то не може да се изтрие с морски пясък, колкото и да го търкаш, ни да се изпере със сапун „Петел“. А представяте ли си я, станала голяма мома за женене, турила си лятна рокля без ръкави, а на дясната ръка — котва! Хе, хе! Това е вече

истинска майтапчийска работа. Кой ще се ожени за толкова татуирано момиче?

— Аз няма да се женя, не се грижи за моето бъдеще! — троснах аз сърдито.

— Ама ти наистина ли... — обърна се Жак към мене и тихо, умолително зашепна: — Не ставай за смях. Сега го правиш ей, тъй, за да се изфукаш, ама по-късно триста пъти ще се пишманиш! Какво ти триста пъти, триста милиона пъти! Така да знаеш! Ама котвата ще си стои тук, на ръката! — и той ме хвана за лакътя, стисна ме до болка и ме загледа в очите, сякаш безсилен с думи да ме разубеди, с поглед се мъчеше да ме спечели. После ме остави и мълчаливо изтича навън.

Соти вдигна иглата насочи я към мене.

— Почваме ли? Остави го чифутчето!

Изведнъж ми призля от обида.

— Слушай, циганино кривоглед, ако още веднъж му речеш така, цял ще те разпоря по шевовете! А сега да те няма, марш навън! И цяла седмица хич да не ми се вестяваш пред очите.

— А кот-вата? — заекна Сотир.

— По дяволите и ти, и котвата, и параходите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.